

BIULETYN NR 1/2010

ORZECZNICTWO
SĄDU APELACYJNEGO
W KATOWICACH
i SĄDÓW OKRĘGOWYCH

REDAGUJE ZESPÓŁ w składzie:

SSA Ewa Jastrzębska

SSA Wojciech Bzibziak

SSA Mirosław Ziaja

Skład i opracowanie graficzne: Wanda Łaptaś

Aleksandra Stecko

SPIS TREŚCI

Rozdział I	str. 3 - 8
ORZECZENIA Z ZAKRESU PRAWA KARNEGO MATERIALNEGO	
Rozdział II	str.9 - 17
ORZECZENIA Z ZAKRESU PRAWA KARNEGO PROCESOWEGO	
Rozdział III	str. 18- 24
ORZECZENIA Z ZAKRESU PRAWA CYWILNEGO – KODEKS CYWILNY	
Rozdział IV	str.24 - 27
ORZECZENIA Z ZAKRESU PRAWA CYWILNEGO – KODEKS POSTĘPOWANIA CYWILNEGO	
Rozdział V	str.28
KODEKS SPÓŁEK HANDLOWYCH	
Rozdział VI	str.29-36
ORZECZENIA Z ZAKRESU PRAWA PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH	

Aktualne i archiwalne egzemplarze Biuletynu Sądu Apelacyjnego
dostępne są na stronie internetowej:
www.katowice.sa.gov.pl

Rozdział I

ORZECZENIA Z ZAKRESU PRAWA KARNEGO MATERIALNEGO

1.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 28 stycznia 2010 roku

II AKa 403/09

art. 63§1 kk

Zgodnie z treścią art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary zalicza się jedynie okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie. Brak natomiast jest jakichkolwiek podstaw, aby na poczet kary łącznej grzywny móc zaliczyć grzywnę faktycznie wykonaną.

*Przewodniczący: SSA Michał Marzec
Sędziowie: SSA Bożena Summer- Brason
SSO del. Piotr Pośpiech(spr.)*

2.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 18 listopada 2009 roku

II AKa 221/09

art. 64 § 2 kk

Właściwa wykładnia przepisu art. 64 § 2 kk. prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż o multirecydywie mówić można dopiero wówczas, gdy zostanie ustalone, że sprawca popełnił ten sam rodzaj przestępstwa, za które był już wcześniej skazany w warunkach recydywy specjalnej podstawowej (art. 64 § 1kk).

Sytuacja taka jednak nie zachodzi mimo tego, że czyn oskarżonego, który może być kwalifikowany, jako przestępstwo zgwałcenia i przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu należy do katalogu przestępstw wymienionych w art. 64 § 2 kk.. Jeżeli oskarżony nie odpowiadał wcześniej w warunkach recydywy, ani za przestępstwo zgwałcenia, ani przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu, to nie została spełniona przesłanka ponowności, o której mowa w powołanym przepisie. Przesłanki powrotu oskarżonego do przestępstwa w warunkach z art. 64 § 2 kk nie tworzy w realiach niniejszej sprawy odbycie kary za przestępstwo z art. 279 § 1 kk. popełnione w warunkach recydywy.

*Przewodniczący: SSA Piotr Mirek(spr.)
Sędziowie: SSA Alicja Bochenek
SSA Beata Basiura*

3.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 21 stycznia 2010 roku

II AKa 398/09

art. 86 § 1 kk,
art. 87 kk

Efektym prawidłowego zastosowania art. 87 kk w procesie łączenia kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności jest ustalenie jedynie wymiaru kar jednostkowych jakie w tym przypadku podlegają łączeniu, a nie wymiaru orzekanej kary łącznej. Ten ostatni określony jest bowiem, także w sytuacji łączenia kary jednostkowej ograniczenia wolności z karą jednostkową pozbawienia wolności, unormowaniem zawartym w art. 86 § 1 kk, określającym granice (dolną i górną) w jakich sąd może wówczas orzec karę łączną. Odmienna interpretacja wzajemnej relacji pomiędzy przepisami art. 86 § 1 kk i art. 87 kk, nadająca normie z art. 87 kk znaczenie *lex specialis* w stosunku do zasady określonej w art. 86 § 1 kk, nie znajduje oparcia w treści tych przepisów (ich literalnej wykładni).

*Przewodniczący: SSA Barbara Suchowska
Sędziowie: SSA Mariusz Żak(spr.)
SSA Grażyna Wilk*

4.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 30 grudnia 2009 roku

II AKa 324/09

art. 91 § 1 kk

Należy mieć na względzie możliwość objęcia jednym ciągiem przestępstw różnych form stadialnych, tożsamyh jednak co do kwalifikacji prawnych przestępstw.

*Przewodniczący: SSA Barbara Suchowska
Sędziowie: SSA Alicja Bochenek
SSA Marek Charuza(spr.)*

5.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 10 grudnia 2009 roku

II AKa 355/09

art. 158 § 3 kk

Przestępstwo określone w art. 158 § 3 kk jest przestępstwem umyślnym, kwalifikowanym przez nieumyślne następstwo (art. 9 §3 kk). Oznacza to więc, iż o ile samo pobicie objęte jest umyślnym zamiarem sprawców, o tyle jego skutek w postaci śmierci ofiary umyślnością taką nie jest już objęty.

Kwalifikacja prawna z art. 158 § 3 kk dotyczy sytuacji, gdy skutek w postaci śmierci człowieka jest następstwem danego zajścia i nie da się ustalić indywidualnego sprawstwa tego skutku. Mamy bowiem w takiej sytuacji, do czynienia z konstrukcją odpowiedzialności wspólnej.

*Przewodniczący: SSA Wojciech Kopczyński
Sędziowie: SSA Alicja Bochenek
SSA Robert Kirejew(spr.)*

6.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 23 grudnia 2009 roku

II AKa 369/09

art. 207 § 2 kk

Sam fakt, że ofiarą znęcania było małe bezbronne dziecko nie jest wystarczający do uznania, że przestępstwo to połączone było ze stosowaniem szczególnego okrucieństwa w rozumieniu art. 207 § 2 k.k. Wszystko zależy od ustaleń faktycznych. Nie działa tu więc żaden automatyzm, swego rodzaju domniemanie. Gdyby było inaczej ustawodawca odmiennie sformułowałby ustawowe znamiona tego przestępstwa. Tak więc w każdej konkretnej sprawie należy analizować rodzaj i sposób działania sprawcy znęcania.

*Przewodniczący: SSA Witold Mazur
Sędziowie: SSA Wojciech Kopczyński(spr.)
SSO del. Aleksander Sikora*

7.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 10 grudnia 2009 roku

II AKa 360/09

art. 258 § 1 kk

Grupa przestępcza nie powstaje w ściśle określonym, konkretnym terminie, ale jest to proces długofalowy. Niemniej jednak sąd, aby przypisać danej osobie udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, czy też przypisać popełnienie konkretnego przestępstwa we współdziałaniu z innymi osobami w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnienie przestępstwa, musi dokładnie ustalić od jakiego momentu może być mowa o istnieniu takiej grupy, czy w danym, ściśle określonym czasie takowa grupa faktycznie istniała, a więc czy mieliśmy wyraźnie wyodrębniony ośrodek decyzyjny (przywództwo) oraz w miarę stabilny podział zadań i funkcji wewnątrz grupy, powiązania między jej członkami oraz przesłanek nadających tej grupie elementy trwałości.

*Przewodniczący: SSA Mariusz Żak
Sędziowie: SSA Beata Basiura(spr.)
SSO del. Wiesław Kosowski*

8.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 21 stycznia 2010 roku

II AKa 397/09

art. 263 § 2 kk

Prawdą jest, że zgodnie z dyspozycją przepisu art. 5 ust 1 i 2 ustawy z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji takie istotne części broni palnej jak lufę i komorę zamkową uważa się za broń palną.

Dla przypisania posiadaczowi części broni palnej odpowiedzialności przewidzianej w art. 263 § 2 kk. nie jest wystarczające ustalenie, że znajdujące się w jego władaniu części są tymi, które zostały skatalogowane w przepisie art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji, jako istotne części broni palnej i pneumatycznej. Istotne części broni lub amunicji mogą być uznane za broń palną tylko wówczas, gdy spełniają dodatkowe kryterium, będące wyrazem zdefiniowanej w art. 7 ust. 1 tejże ustawy istoty broni palnej - urządzenia niebezpiecznego dla życia lub zdrowia, zdolnego do wystrzeliwania pocisków i rażenia na odległość. Istotne części broni palnej muszą być zatem gotowe lub obrobione (art. 5 ust. 1 ustawy o broni i amunicji). Wobec tego, że ustawodawca nie wskazuje czym należy się kierować określając gotowość lub obrobienie istotnych części broni koniecznym staje się odwołanie do powszechnego znaczenia tych pojęć („gotowość” w języku polskim oznacza „stan pogotowia” i „stan należytego przygotowania do czegoś”, „gotowy” to „całkowicie wykonany, wykończony”, „obrabiać” zaś oznacza nadawanie czemuś ostatecznego kształtu – vide: Słownik Języka Polskiego pod red. M. Szymczaka, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 1994 roku). Cechy gotowości lub obrobienia będą zatem posiadać w rozumieniu ustawy o broni i amunicji tylko te części broni

palnej, które wykazują sprawność i funkcjonalność techniczną pozwalająca na ich bezpośrednie wykorzystanie zgodnie z przeznaczeniem.

Posiadane przez oskarżonego części broni palnej cech tych nie spełniają. Jak wynika przecież jednoznacznie z ekspertyzy kryminalistycznej, w tym stanie, w którym znajdowały się zabezpieczone części broni nie mogą być one wykorzystane zgodnie z przeznaczeniem (duży stopień korozji, znaczne skrzywienie lufy, niemożliwość prawidłowego funkcjonowania mechanizmu spustowego). Co więcej z powołanej ekspertyzy wynika również, że mimo wielokrotnych prób podejmowanych, przez osoby mające profesjonalny kontakt z bronią palną nie udało się udzielić przekazanej do badania lufy karabinka.

*Przewodniczący: SSA Piotr Mirek(spr.)
Sędziowie: SSA Mirosław Ziąja
SSO del. Aleksander Sikora*

9.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 21 stycznia 2010 roku

II AKa 397/09

art. 280 § 2 kk

Kastet, którym posługiwano się do popełnienia przestępstwa jest innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem w rozumieniu art. 280 § 2 kk. Nie może być inaczej, skoro sam ustawodawca w art. 4 ust. 1 pkt 4 lit.a ustawy z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji zalicza kastet do broni, a więc narzędzi i przedmiotów, których istotą użycia jest możliwość spowodowania zagrożenia życia lub zdrowia.

*Przewodniczący: SSA Piotr Mirek(spr.)
Sędziowie: SSA Mirosław Ziąja
SSO del. Aleksander Sikora*

10.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 10 grudnia 2009 roku

II AKa 361/09

art. 286 § 1 kk

Przy ustaleniu zamiaru sprawcy oszustwa nie przyznającego się do winy należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności, na podstawie których można byłoby wyprowadzić wnioski, co do realności wypełnienia obietnic złożonych przez sprawcę osobie rozporządzającej mieniem, a w szczególności jego możliwości finansowe, skalę przyjętych zobowiązań, które ma świadczyć sprawca na korzyść rozporządzającego mieniem, zachowanie się sprawcy po otrzymaniu pieniędzy, jego stosunek do rozporządzającego mieniem w związku z upływem terminów

płatności, z jednoczesną oceną przy zwłoce płatności zmian w sytuacji materialnej sprawcy na niekorzyść oraz przyczyn takiego stanu rzeczy.

*Przewodniczący: SSA Wojciech Kopczyński
Sędziowie: SSA Alicja Bochenek (spr.)
SSA Robert Kirejew*

11.

POSTANOWIENIE SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 20 stycznia 2010 roku

II AKz 889/09

art. 3 ust. 4 ustawy rehabilitacyjnej
art. 14 § 1 kpk

Zgodnie z przepisem art. 14 § 1 kpk w zw. z art. 3 ust. 4 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, wszczęcie postępowania sądowego następuje na żądanie uprawnionego oskarżyciela lub innego uprawnionego podmiotu. Przepis ten statuuje zasadę skargowości w oparciu o którą zbudowane jest postępowanie karne przed sądem. Zasada skargowości oznacza, że żądanie uprawnionego podmiotu winno zakreślać granice postępowania sądowego, sąd zaś z zasady nie może wykraczać poza te granice, chyba że ustawa wyjątkowo na to zezwala (np. w postępowaniu odwoławczym - art. 433 § 1kpk) bądź zezwala na poszerzenie granic skargi przez żądającego w toku postępowania (w postępowaniu w I instancji, tak np. w art. 398 kpk).

Modyfikacja złożonego wniosku byłaby dopuszczalna, gdyby dotyczyła sposobu argumentacji, czy ustalenia pewnych okoliczności faktycznych dotyczących tego samego orzeczenia wskazanego we wniosku. Gdy zaś zmiana wniosku dotyczy jego przedmiotu, gdy w miejsce pierwotnie wskazywanego postanowienia pełnomocnik wnioskodawcy domagał się uznania za nieważne całkowicie innego orzeczenia uznać należy, iż mamy do czynienia ze złożeniem w ramach tego samego postępowania całkowicie innego wniosku, co jest przecież niemożliwe, gdyż z uwagi na opisaną wyżej zasadę skargowości, w świetle której granice obecnie toczącego się postępowania wyznacza treść pierwotnie złożonego wniosku.

Obowiązkiem wnioskodawcy jest wskazanie orzeczenia, co do którego domaga się stwierdzenia nieważności w trybie powołanej wyżej ustawy.

*Przewodniczący: SSA Bożena Summer-Brason
Sędziowie: SSA Jolanta Śpiechowicz (spr.)
SSA Piotr Mirek*

Rozdział II
ORZECZENIA Z ZAKRESU PRAWA KARNEGO PROCESOWEGO

12.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 4 lutego 2010 roku

II AKa 406/09

art. 4 kpk

Brak jest podstaw do skutecznego formułowania zarzutu obrazy przepisu art. 4 kpk. Skarżący nie wykazał, które z okoliczności nie zostały zbadane oraz uwzględnione przez sąd orzekający I instancji. Istotnie w zakresie kwestionowanym przez apelującego obrońcę ustalenia faktyczne czynione były przez sąd w oparciu o dowody niekorzystne z punktu widzenia odpowiedzialności oskarżonego. Jednak oczywistym jest to, że ustalenia faktyczne winny być konstruowane w oparciu o dowody, którym przyznano przymiot wiarygodności. Skoro tym właśnie dowodom, sąd przyznał tę cechę, to nie sposób skutecznie czynić zarzutu, by doszło do naruszenia normy przepisu art. 4 kpk.

*Przewodniczący: SSA Michał Marzec
Sędziowie: SSA Aleksandra Malorny (spr.)
SSA Piotr Mirek*

13.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 23 grudnia 2009 roku

II AKa 373/09

art. 12 kpk, art. 17 § 1 pkt 10 kpk

W sprawach o przestępstwa ścigane na wniosek, należy od uprawnionej osoby wymagać jednoznacznego wyrazu woli ścigania, przy czym należy tą osobę pouczyć o możliwościach i konsekwencjach złożenia takiego wniosku. Wszelkie zawiadomienia, choćby nawet wyrażały wolę ścigania, do czasu spełnienia pouczenia nie mogą stanowić skutecznego wniosku o ściganie w rozumieniu art. 12 kpk.

*Przewodniczący: SSA Marek Charuza
Sędziowie: SSA Beata Basiura (spr.)
SSO del. Piotr Pośpiech*

14.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 14 stycznia 2010 roku

II AKa 243/09

art. 167 kpk,
art. 366 § 1 kpk

Zaniechanie przeprowadzenia dowodów zmierzających do ustalenia autora „grypsu” i znaczenia zamieszczonych w nim zapisów, uznać należy za obrazę przepisów art. 167 kpk i 366§1 kpk, nakładających na sąd orzekający, za pośrednictwem przewodniczącego składu, obowiązek wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy.

*Przewodniczący: SSA Piotr Mirek
Sędziowie: SSA Mirosław Ziąja
SSO del. Aleksander Sikora (spr.)*

15.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 17 grudnia 2009 roku

II AKa 337/09

art. 192 § 2 kpk,
art. 201 kpk,
art. 366 § 1 kpk

Sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisów postępowania, a mianowicie art. 192§2k.p.k., w zw. z art. 201k.p.k., i art. 366§1k.p.k., mającą wpływ na treść wyroku, poprzez oparcie się przy ocenie wiarygodności zeznań świadka na opinii wydanej przez biegłą psycholog, podczas gdy biegła uczestniczyła jedynie w czynności konfrontacji z udziałem świadka, co skutkuje uznaniem, iż wydana przez nią opinia jest niepełna i nie może stanowić podstawy do globalnej oceny wiarygodności zeznań tego świadka.

Przepis art. 192§2 k.p.k., - przewidując określony tryb postępowania, co do świadka, wobec którego istnieją uzasadnione wątpliwości, co do jego stanu psychicznego - wymaga obecności biegłego przy całym jego przesłuchaniu, a nie tylko jego fragmencie stanowiąc, iż „zarządza się przesłuchanie z udziałem biegłego”. Nie negując istotnego znaczenia dla opiniowania tak znajomości akt sprawy, oraz schorzeń psychicznych świadka, dodatkowych badań psychologicznych, które przeprowadziła biegła za zgodą świadka, nie można jednakże pomijać istotnego elementu - bezpośredniości - przy przesłuchaniu. Biegły uczestnicząc w tej czynności nie tylko obserwuje przebieg przesłuchania i analizuje treść wypowiedzi i reakcje świadka, ale ma też prawo zadawania pytań w kwestiach istotnych dla wykonania zadania biegłego, co ma zwłaszcza zasadnicze znaczenie w tzw. procesach poszlakowych.

Stosowanie art. 192 § 2 k.p.k. wymaga uprawdopodobnienia wątpliwości co do stanów wskazanych w tym przepisie, czyli powstania rozsądnych w świetle doświadczenia życiowego i wskazań wiedzy wątpliwości, czy stan psychiczny świadka lub stan jego rozwoju umysłowego albo ograniczona zdolność postrzegania bądź odtwarzania nie rzutują ujemnie na treść jego zeznań.

*Przewodniczący: SSA Jolanta Śpiechowicz
Sędziowie: SSA Grażyna Wilk(spr.)
SSA Michał Marzec*

16.

POSTANOWIENIE SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 20 stycznia 2010 roku

II AKz 17/10 i II AKz 32/10

art. 263 § 4 kpk
art. 249 § 1 kpk
art. 251 § 3 kpk

Postanowienie o zastosowaniu środka zapobiegawczego powinno zawierać przedstawienie dowodów świadczących o popełnieniu przez oskarżonego przestępstwa. Analogicznie rzecz przedstawia się w przypadku sądu występującego z wnioskiem w przedmiocie przedłużenia stosowania tymczasowego aresztu. Wspomniany wniosek przyjmuje postać postanowienia (art. 93 § 1 k.p.k.) i w związku z tym jego uzasadnienie winno odpowiadać wymogom uzasadnienia postanowienia sądowego. Jest więc oczywiste, że uzasadnienie wniosku musi znaleźć odzwierciedlenie w argumentacji odpowiadającej jego przedmiotowi, zwłaszcza, że ów „przedmiot” jest ściśle uregulowany w ustawie procesowej. Słusznie zatem podnosi obrońca, iż trudno uznać za zrealizowanie powyższego wymogu poprzestanie w uzasadnieniu postanowienia na odwołaniu do „zebranego w sprawie materiału dowodowego” lub „zgromadzonego materiału dowodowego, wielokrotnie wymienianego w orzeczeniach tuł. Sądu”. Ostatnia z przywołanych formuł jest tym bardziej niewskazana, jeżeli zważy się, że poprzednie postanowienia o nadzwyczajnym przedłużeniu stosowania tymczasowego aresztowania także nie zawierały uszczegółowienia dowodów wskazujących na sprawstwo oskarżonych.

*Przewodniczący: SSA Bożena Summer-Brason(spr.)
Sędziowie: SSA Marek Charuza
SSA Piotr Mirek*

17.

POSTANOWNIENIE SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 27 stycznia 2010 roku

II AKp 8/10

art. 263 § 4 kpk

Oskarżeni muszą mieć świadomość tego, iż korzystanie ze swoich uprawnień [*przyp. MZ: np. do osobistego wglądu w akta sprawy*], w sposób nadmierny i nieuzasadniony ma znaczenie procesowe, albowiem wpływając przewlekająco na tok prowadzonego przeciwko nim postępowania karnego, waży też i na ocenie zasadności długotrwałości stosowanych izolacyjnych środków zapobiegawczych, stanowiąc jedną z przesłanek, o jakiej mowa w art. 263 § 4 kpk.

*Przewodniczący: SSA Piotr Mirek
Sędziowie: SSA Beata Basiura(spr.)
SSA Grażyna Wilk*

18.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 21 stycznia 2010 roku

II AKa 397/09

art. 335 kpk,
art. 343 § 1 i 7 kpk,

Dopiero wszechstronna ocena wszystkich dowodów i wynikających z nich okoliczności może prowadzić do wykrycia prawdy materialnej oraz poczynienia właściwych ustaleń faktycznych.

Kwestia ta nabiera szczególnego znaczenia, kiedy sąd orzekający wydaje wyrok na posiedzeniu w trybie art. 343 §1 kpk, po rozpoznaniu wniosku prokuratora uzgodnionego z oskarżonym i złożonego w oparciu o przepis art. 335 kpk. Niewątpliwie jest on związany treścią wniosku, lecz nie oznacza to jeszcze obowiązku bezwzględnego jego uwzględnienia z pominięciem kontroli pod względem formalnym i merytorycznym. W takiej sytuacji sąd rozpoznający wniosek powinien przeanalizować treść uzgodnień pomiędzy prokuratorem i oskarżonym, a także sprawdzić, czy jest zgodny z ustaleniami faktycznymi i prawnymi wynikającymi ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, czy nie narusza przepisów prawa karnego materialnego i procesowego oraz, czy odpowiada zasadom wymiaru kary oraz środków karnych. Instytucja prawna skazania bez przeprowadzenia rozprawy wymaga szczególowej analizy wyjaśnień oskarżonego, ponieważ może okazać się, że jego przyznanie się do sprawstwa i winy nie znajduje potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym.

W takiej sytuacji, po ujawnieniu sprzeczności w wyjaśnieniach oskarżonego i jednocześnie pozostających w opozycji do zebranych dowodów, sąd rozpatrujący wniosek powinien dążyć do

jego weryfikacji i zmiany oraz wprowadzenia do niego poprawek w drodze powtórnego porozumienia stron, a jeżeli będzie to niemożliwe, to w oparciu o przepis art. 343 §7 kpk powinien stwierdzić brak podstaw do uwzględnienia wniosku i sprawę rozpoznać na zasadach ogólnych.

*Przewodniczący: SSA Elżbieta Mieszczakańska
Sędziowie: SSA Witold Mazur(spr.)
SSA Beata Basiura*

19.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 21 stycznia 2010 roku

II AKa 383/09

art. 391 § 1 kpk
art. 182 § 1 kpk

Bezkrytyczne odczytanie całości zeznań świadka, również w części odnoszącej się do osoby co do której w czasie składania zeznań przysługiwało prawo odmowy zeznań, o którym nie została pouczona, jest naruszeniem przez sąd przepisu art. 391 § 1 kpk w stopniu, który mógł mieć wpływ na treść orzeczenia.

Oczywistym jest, że prawo odmowy zeznań nie przysługuje byłemu konkubentowi, ale samo ustanie konkubinatu w toku postępowania nie może sanować uchybienia zaistniałego na etapie postępowania przygotowawczego w stosunku do odebranych wadliwie zeznań. Prawidłowe pouczenie o prawie odmowy zeznań ze swej istoty może rodzić skutek w postaci niezastnienia dowodu

*Przewodniczący: SSA Elżbieta Mieszczakańska
Sędziowie: SSA Witold Mazur
SSA Beata Basiura(spr.)*

20.

POSTANOWIENIE SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 17 lutego 2010 roku

II AKz 80/10

art. 438 kpk

Nie jest właściwe formułowanie w apelacji czy zażaleniu zarzutu naruszenia prawa materialnego czy procesowego przez użycie określenia, że zarzut ten dotyczy "w szczególności" wymienionych przez skarżącego przepisów. Takie sformułowanie oznacza, że skarżący sugeruje naruszenie także jakichś innych, nie wyszczególnionych w środku odwoławczym przepisów prawa.

Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę, że zwrot „w szczególności” jest semantycznie pusty. Jeśli skarżący uważa, że Sąd dopuścił się naruszenia innych jeszcze, poza wskazanymi w środку odwoławczym przepisów to powinien zarzuty te wyartykułować wprost.

Przewodniczący: SSA Michał Marzec

Sędziowie: SSA Grażyna Wilk(spr.)

SSA Marek Charuza

21.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 21 stycznia 2010 roku

II AKa 397/09

art. 439 § 1 pkt 2 kpk,
art. 139 § 1 kpk, art. 133 kpk

Zgodnie z unormowaniem zawartym w art. 374 § 1 kpk obecność oskarżonego na rozprawie głównej jest obligatoryjna. Dopuszczając w art. 376 § 2 kpk odstępstwa od tej zasady ustawodawca obwarowuje możliwość prowadzenia rozprawy pod nieobecność oskarżonego, który po złożeniu wyjaśnień nie stawił się na rozprawę bez usprawiedliwienia bezwzględny obowiązkim zawiadomienia go o terminie przerwanej lub odroczonej rozprawy. Wymóg ten spełniony jest tak w przypadku doręczenia oskarżonemu zawiadomienia osobiście, jak i doręczenia zastępczego następującego w trybie przewidzianym w art. 133 kpk – również wówczas, gdy oskarżony nie przebywa po wskazanym przez siebie adresem (art. 139 § 1 kpk). Doręczenie zastępcze tym się jednak różni od doręczenia właściwego, że opiera się na założeniu, że choć adresat nie otrzymał pisma, to zostało mu ono doręczone. Wynikające stąd domniemanie, choć zwalnia sąd od ustalania przyczyn, dla których oskarżony nie odebrał kierowanej do niego korespondencji i od podejmowania dalszych działań zmierzających do jej doręczenia, jest jednak weryfikowalne i powinno być sprawdzane zawsze, gdy ujawnią się okoliczności uzasadniające wątpliwość, co do prawidłowości korzystania z instytucji zastępujących doręczenie pisma adresatowi osobiście.

Przewodniczący: SSA Piotr Mirek(spr.)

Sędziowie: SSA Mirosław Ziąja

SSO del. Aleksander Sikora

22.

POSTANOWIENIE SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 27 stycznia 2010 roku

II AKz 29/10

art. 469 § 1 i 2 kpk

Zarządzenie o odmowie wyznaczenia obrońcy z urzędu należy do tej grupy zarządzeń, na które nie przysługuje zazalenie.

*Przewodniczący: SSA Mariusz Żak
Sędziowie: SSA Elżbieta Mieszczaińska
SSA Bożena Brewczyńska(spr.)*

23.

POSTANOWIENIE SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 27 stycznia 2010 roku

II AKz 2/10

art. 552 §1 i 4 kpk

Wnioskodawczyni nie ma legitymacji do występowania z żądaniem zasądzenia na jej rzecz odszkodowania z powodu niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania jej męża. Uprawnienia takiego nie daje również sam fakt złożenia w tej sprawie poręczenia majątkowego.

*Przewodniczący: SSA Piotr Mirek(spr.)
Sędziowie: SSA Beata Basiura
SSA Grażyna Wilk*

24.

POSTANOWIENIE SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 3 lutego 2010 roku

II AKz 38/10

art. 607 § 3 kpk

O ile sąd stosujący tymczasowe aresztowanie w ramach procedury wykonywania ENA zasadniczo nie jest uprawniony do badania, czy zachodzi przesłanka ogólna stosowania środka zapobiegawczego, o której mowa w art. 249 § 1 k.p.k., gdyż pozostawałoby to w kolizji z zasadą wzajemnego uznawania orzeczeń, a w tym przypadku orzeczenia o tymczasowym aresztowaniu zapadłego w państwie wydania ENA, na czym opiera się cała regulacja dotycząca europejskiego nakazu aresztowania, to jednak w sytuacjach, o których mowa w art. 607k § 3 k.p.k. sąd rozstrzygający o potrzebie stosowania tymczasowego aresztowania powinien uwzględnić zasadę

ultima ratio najsurowszego środka zapobiegawczego ujętą w art. 257 § 1 k.p.k. oraz wspierać ewentualne rozstrzygnięcie o zastosowaniu tymczasowego aresztowania istnieniem którejś z przesłanek szczególnych z art. 258 k.p.k., przy uwzględnieniu celu – zapobieżenia ucieczce osoby, której dotyczy ENA, przed przekazaniem jej państwu wydania nakazu.

Przewodniczący: SSA Wojciech Kopczyński
Sędziowie: SSA Marek Charuza
SSA Robert Kirejew(spr.)

25.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 23 grudnia 2009 roku

II AKa 365/09

art. 618 § 1 kpk

(z uzasadnienia) Regulujący kwestię kosztów obrony z urzędu przepis § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) stanowi, że koszty obrony obejmują opłatę oraz niezbędne, udokumentowane wydatki adwokata.

Tak więc, przyznanie adwokatowi zwrotu poniesionych przezeń wydatków wymaga zgodnie z wykładnią językową ustalenia, że owe wydatki były niezbędne, a zatem takie, *bez których nie można się było obejść, konieczne, nieodzowne* — por. Słownik Języka Polskiego, PWN, W-wa 2008.

Zaznaczyć w tym miejscu wypada, że cytowane rozporządzenie nie wymaga, aby poniesione przez obrońcę wydatki były wydatkami nadzwyczajnymi, wykraczającymi poza zwykłą miarę, lecz cechować się mają właśnie przedstawioną wyżej niezbędnością.

Właściwe, zgodne z zasadami etyki adwokackiej wykonywanie obrony z urzędu, wymaga - co należy podkreślić - i osobistego kontaktu obrońcy z oskarżonym, przy czym znaczenie takiego kontaktu, budującego i zaufanie oskarżonego do ustanowionego mu obrońcy, jest niepodważalne.

W sytuacji, w której oskarżony jest izolowany w miejscowości poza siedzibą kancelarii obrońcy lub miejscem jego zamieszkania, koszty dojazdu adwokata na widzenie z oskarżonym stanowią właśnie wydatki niezbędne, wymagane przez powołane wyżej rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r.

Użyty w tym rozporządzeniu termin „niezbędne ” ma przy tym podwójne znaczenie — określa, czy czynność która spowodowała wydatki była nieodzowna, jednocześnie wskazując w jakim zakresie wydatki wynikające z dokonanych działań były konieczne dla ich przeprowadzenia.

Drugą przesłanką konieczną do uzyskania przez obrońcę zwrotu wydatków jest ich udokumentowanie, co przy obowiązywaniu zasady zaufania, otwiera jednak pole do możliwości ewentualnego uzależnienia zwrotu wydatków od wykazania przez obrońcę, że istotnie określone wydatki poniósł — por. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005r., I KZP 15/05, OSNKW 2005, 7-8 , 60 ; S. Zabłocki , *Co się komu należy*, Palestra 2005 , 5-6 , str.234.

Zaakcentować w tym miejscu wypada, że brak jest jakichkolwiek podstaw do tego, aby obrońca uprzednio zwracał się do sądu o zezwolenie na poniesienie określonych wydatków

związanych z obroną, albowiem sposób wykonywania obrony należy do suwerennej decyzji adwokata, co dopiero ex post może być oceniane przy podejmowaniu ewentualnej decyzji o zwolnieniu adwokata od obowiązków obrońcy z urzędu.

W przedmiotowej sprawie obrońca właściwie udokumentował wydatki związane z jego dojazdem do tymczasowo aresztowanej oskarżonej, posiłkując się przy tym odpowiednio stawkami za przejazd własnym samochodem stosowanymi przez biegłych sądowych.

*Przewodniczący: SSA Marek Charuza(spr.)
Sędziowie: SSA Beata Basiura
SSO del. Piotr Połpiech*

26.

POSTANOWIENIE SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 10 lutego 2010 roku

II AKz 76/10

art. 618 § 1 kpk

Od wejścia w życie ustawy z dnia 6 listopada 2008 roku o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. z 2009 r. Nr 52 poz. 417) kwestię udostępniania dokumentacji medycznej sądom i pobierania za to opłat przez podmiot udzielający świadczeń zdrowotnych regulują przepisy tejże ustawy (art. 26 ust. 3 pkt 3, art. 27 ust. 2, art. 28 ust. 1 i 3).

Słusznie zatem skarżący powołał się na przepis art. 28 cytowanej, który w ust. 3 stanowi, że opłaty za udostępnianie dokumentacji medycznej ustala podmiot udzielający świadczeń zdrowotnych.

Jednocześnie w ust. 4 ustawodawca uregulował maksymalną wysokość tychże opłat, wskazując w pkt 2, iż maksymalna wysokość opłaty za jedną stronę kopii dokumentacji medycznej nie może przekroczyć 0,0002 przeciętnego wynagrodzenia w poprzednim kwartale, począwszy od pierwszego dnia następnego miesiąca po ogłoszeniu przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Nie ma natomiast racji skarżący domagając się kwoty mającej stanowić koszt jednej roboczogodziny pracownika. W obowiązujących przepisach brak podstaw do zwrotu tak wskazanego wydatku. Przewidziana w art. 28 cytowanej ustawy opłata określa całość należności za udostępnianie dokumentacji medycznej.

*Przewodniczący: SSA Jolanta Piechowicz
Sędziowie: SSA Piotr Mirek(spr.)
SSA Beata Basiura*

Rozdział III

ORZECZNICTWO SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH Z ZAKRESU PRAWA CYWILNEGO

KODEKS CYWILNY

1.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH z dnia 31 lipca 2009r

VACa 221/09

art. 55¹ kc.

Kodeks spółek handlowych nie definiuje pojęcia przedsiębiorstwa jak i jego zorganizowanej części, stąd zgodnie z art. 2 ksh zastosowanie w tym względzie mają przepisy Kodeksu Cywilnego, a to regulacja art. 55¹ kc. (...) Niejednokrotnie w praktyce występowały spory dotyczące relacji pomiędzy składnikami przedsiębiorstwa, a samym przedsiębiorstwem w odniesieniu do tego, czy przedmiotem danej czynności jest przedsiębiorstwo jako takie, czy tylko jego poszczególne składniki. Jest bowiem oczywiste, iż na gruncie regulacji art. 55¹, 55² kc nie jest wyłączone dokonywanie czynności mających za przedmiot składniki przedsiębiorstwa, do których nie odnoszą się przepisy dotyczące przedsiębiorstwa. (...) Poza pojęciem przedsiębiorstwa jako przedmiotu prawa statuowanego regulacją kodeksu cywilnego, w systemie prawa występuje pojęcie zorganizowanej części przedsiębiorstwa, które nie jest kategorią kodeksową. (...) Tak w doktrynie jak i w judykaturze wskazuje się na 3 warunki, których zaistnienie jest konieczne aby daną jednostkę można było uznać za zorganizowaną część przedsiębiorstwa. Są to: istnienie danej jednostki w składzie przedsiębiorstwa jako jego wewnętrznej części, stanowienie przez nią organizacyjnie wyodrębnionego kompleksu składników o charakterze materialnym i niematerialnym, powiązanie składników tej jednostki w sposób funkcjonalny tzn. pozwalający na realizację określonych zadań gospodarczych. Podzielić należy wyrażony w literaturze pogląd, że zorganizowaną częścią przedsiębiorstwa mamy do czynienia wtedy, gdy działalność gospodarcza określonego podmiotu jest zorganizowana w taki sposób, że zdolność do prowadzenia działalności gospodarczej będzie zlokalizowana co najmniej w dwóch samodzielnych zespołach składników materialnych i niematerialnych, z których każdy daje podstawy do kwalifikowania go w kategoriach przedsiębiorstwa art. 55¹ kc ale jednocześnie działalność prowadzona w ramach każdego z tych zespołów nie będzie wyczerpywać całego zakresu działalności gospodarczej tego podmiotu. Dopiero suma zakresów działalności gospodarczej prowadzonej w ramach każdego z zespołów, składników – zorganizowanej części przedsiębiorstwa wyczerpuje cały zakres działalności gospodarczej, prowadzonej przez dany podmiot. W konsekwencji używając określenia „zorganizowana część przedsiębiorstwa” ustawodawca chce tylko podkreślić złożony wewnętrznie sposób organizacji prowadzenia przedsiębiorstwa jako postaci prowadzenia działalności gospodarczej, zrównując w skutkach czynności dotyczące wewnętrznej jednostki z czynnościami dotyczącymi przedsiębiorstwa jako całości, gdy funkcjonujący w ramach większej całości przedmiot (przedsiębiorstwo o złożonym wewnętrznie kształcie organizacyjnym) stanowił organizacyjną całość, samodzielnie faktycznie funkcjonował i miał zdolność do samodzielnego funkcjonowania, zaś zorganizowana część przedsiębiorstwa odnosi się do

formy organizacyjnej przedsiębiorstwa istniejącej w chwili dokonywania czynności związanej z funkcjonowaniem danego przedsiębiorstwa.

Skład: Przewodniczący : SSA Zofia Kołaczyk (spr)

Sędziowie : SA Urszula Bożałkińska

SA Janusz Kiercz

2.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 3 grudnia 2009r

I ACa 633/09

art. 417¹ § 2 kc, art. 442 §2 kc

1. Roszczenie powodów dotyczy wyrównania szkód wywołanych wydaniem decyzji administracyjnej z naruszeniem prawa. Dotyczy stanu prawnego złożonego z kilku zdarzeń prawnych, z których pierwszym wywołującym szkodę jest uprawomocnienie się decyzji z dnia 18 kwietnia 1976r, a drugim uprawomocnienie się decyzji z dnia 23 września 2005 r stwierdzającej, że wydanie pierwszej decyzji pozbawione było podstawy prawnej, co umożliwia dochodzenie wyrównania szkody. Do oceny zdarzenia prawnego należy stosować ustawę, która obowiązywała w chwili, gdy nastąpił ostatni element tego zdarzenia prawnego. Z uwagi na to, że powołana decyzja Wojewody Śląskiego stała się ostateczna po dniu 1 września 2004r roszczenie powodów powinno być rozpatrywane w oparciu o art. 417¹ § 2 kc, ponieważ art. 5 ustawy z dnia 17 czerwca 2004r o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych ustaw (DZU Nr 162, poz. 1692) wynika, że do zdarzeń i stanów prawnych powstałych po dniu jej wejścia w życie (1 września 2004) stosuje się przepisy tej ustawy. Uchylony tym uregulowaniem został art. 160 kpa. Wadliwa decyzja mogła wywołać szkodę w postaci uszczerbku związanego z utratą określonego składnika majątkowego, jak i niemożności uzyskiwania korzyści jakie poszkodowany mógł osiągnąć do czasu naprawienia szkody rzeczywistej przez restytucję naturalną albo zapłatę odszkodowania. Pierwsza z nich powstała w dacie uprawomocnienia się wadliwej decyzji, a druga z chwila niemożności pozyskania wymienionego dochodu, co miało miejsce w czasie gdy poszkodowany był pozbawiony szansy uprawiania nieruchomości. Z uzasadnienia projektu wymienionej ustawy wynika, że przyczyną wprowadzenia zmian była potrzeba dostosowania przepisów normujących odpowiedzialność za szkody wyrządzone przez funkcjonariuszy publicznych do postanowień Konstytucji RP gwarantujących każdemu prawo do wynagrodzenia szkody wyrządzonej niezgodnym z prawem działaniem organu władzy publicznej. Konsekwencją poddania oceny zdarzenia prawnego reżimowi nowej regulacji art. 417¹ §2 kc jest stosowanie przepisów Kodeksu Cywilnego także dla określenia rodzaju i rozmiaru szkód, jakie mogły wyniknąć w następstwie niezgodnego z prawem działania. Nie przewidują one ograniczenia odszkodowania jedynie do szkody rzeczywistej. W odniesieniu do czasu za jaki poszkodowany może dochodzić naprawienia szkody ograniczeniem są uregulowania dotyczące przedawnienia roszczeń. Nie można zatem podzielić stanowiska, że poszkodowani mają uprawnienie do dochodzenia odszkodowania jedynie za czas od wejścia w życie Konstytucji, skoro za wcześniejszy okres nie ma przepisów, które tak ograniczałyby odszkodowanie, skoro art. 160 kpa został uchylony, zaś oceny tego uprawnienia dokonywać należy według przepisów Kodeksu cywilnego.

2. do oceny przedawnienia tych roszczeń odszkodowawczych ma zastosowanie art. 442kc w brzmieniu obowiązującym od 9 sierpnia 2007r , który wiąże początek biegu trzyletniego terminu przedawnienia z dowiedzeniem się pozwanego o szkodzie i osobie zobowiązanej do jej naprawienia , a dziesięcioletniego z dniem , w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę, jak i art. 442¹ §2kc. Odniesienie tego uregulowania do okoliczności niniejszej sprawy oznaczałoby , że terminy te upłynęłyby przed uzyskaniem przez powodów możliwości dochodzenia odszkodowania (...). Interpretacja zatem przepisów uzależniających dochodzenie roszczenia odszkodowawczego od uzyskania decyzji stwierdzającej niezgodność z prawem decyzji wyrządzającej szkodę dokonana być musi z uwzględnieniem możliwości uzyskania przez powoda należnej mu rekompensaty. Należy zatem przyjąć , że okres od uprawomocnienia się wadliwej decyzji do ustania przeszkody uniemożliwiającej wystąpienie z żądaniem stwierdzenia, że wydana została niezgodnie z prawem nie może mieć wpływu na bieg terminu przedawnienia(art. 121 pkt4 kc), jeśli poszkodowany pozbawiony był możliwości złożenia wniosku skutkującego wydaniem decyzji przez organ nadzorczy.

3. Z uwagi na to , że instytucja przedawnienia regulowana jest przepisami bezwzględnie obowiązującymi , to nie może być kształtowana wolą stron , co odnosi się także do czasu , od którego rozpocznie bieg ustawowo przewidziany termin . Wobec tego wystąpienie o wydanie decyzji stwierdzającej niezgodność z prawem decyzji wywołującej szkodę nie może być określane na dowolną chwilę , skoro od uprawomocnienia się tej decyzji uzależnione jest dochodzenie odszkodowania . Należy zatem przyjąć , że poszkodowany winien złożyć wniosek o wydanie decyzji nadzorczej w pierwszym terminie , w którym pojawiła się możliwość efektywnego domagania się tego. Od tej chwili biegnie termin wskazany w art. 442§1 pkt2 kc.

4. nie mają racji skarżący , że przysługuje im prawo domagania się odszkodowania obejmującego *lucrum cessans* za cały okres 31 lat , ponieważ nie można się zgodzić z tym twierdzeniem , że mają tym samym nieograniczone w czasie prawo decydowania o tym, kiedy decyzja organu nadzorczego powinna być wydana.

*Skład : Przewodniczący SSA Bogumiła Ustianicz (spr)
Sędziowie : SA Piotr Wojtowicz
SA Barbara Owczarek*

3.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 6 listopada 2009r

IACa 432/09

art. 417¹ §4 kc

Powód domagał się od Skarbu Państwa zapłaty z tym uzasadnieniem , że na skutek niewdrożenia do porządku krajowego dyrektywy unijnej nie uzyskał emerytury za lata 2003- 2007r.

Nieprawidłowo przyjął sąd pierwszej instancji , że w sprawie brak jest podstaw do przypisania odpowiedzialności pozwanemu Skarbowi Państwa za szkodę wyrządzoną przez niewydanie aktu normatywnego, którego obowiązek wydania przewiduje przepis prawa (delikt legislacyjny), w tym za brak lub niewłaściwą implementację obowiązujących Polskę przepisów prawa wspólnotowego. Od akcesji do Unii Europejskiej, to jest od dnia 1 maja 2004r ,Polska była zobowiązana do przestrzegania wiążącego ją prawa wspólnotowego , w tym do implementacji

dyrektywy Rady Wspólnot Europejskich z 19 grudnia 1978r (79/7/EWG)w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego.(DZU. UE. L. z 1979r., Nr 6, poz. 24), która zakazuje jakiegokolwiek dyskryminacji ze względu na płeć , między innymi w zakresie warunków objęcia kobiet i mężczyzn systemem zabezpieczeń społecznych. Wprawdzie art. 8 ust 1 tej dyrektywy przewidywał sześciolatek na jej wdrożenie , jednakże dotyczył on wyłącznie Państw Członkowskich Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej , w stosunku do których rozpoczął on bieg z dniem jej ogłoszenia, tj. z dniem 10 stycznia 1979r. Polska jednak , która w traktacie akcesyjnym zobowiązała się do przyjęcia *acquis communautaire* i która nie zastrzegła w tym zakresie żadnych okresów przejściowych , z dniem 1 maja 2004r zobowiązana była do podjęcia środków mających na celu uchylenie przepisów ustawowych wykonawczych i administracyjnych sprzecznych zasadą równego traktowania (art. 5 dyrektywy).

W dniu 1 maja 2004r art. 29 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń społecznych w jego brzmieniu obowiązującym do dnia 7 maja 2008r (DZU z 2004r nr 39, poz. 353 ze zm.) przyznawał prawo do wcześniejszej emerytury mężczyźnie który ukończył 60 lat i posiadał odpowiednio długi staż ubezpieczeniowy, jednakże mężczyzna nie nabywał uprawnień przewidzianych w tym przepisie , gdy jednocześnie nie został uznany za niezdolnego do pracy, podczas gdy kobieta nabywała je po spełnieniu wymogu wieku i stażu ubezpieczeniowego. Niewątpliwie taka konstrukcja przepisu narusza zasadę równości i prowadzi do dyskryminacji mężczyzn. O dyskryminacyjnym charakterze tej normy przesądził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 23 października 2007r, P 10/07, wprawdzie odroczył na okres 12 miesięcy utratę jej mocy obowiązującej , jednakże ta okoliczność miałaby znaczenie dla odpowiedzialności ZUS , nie zaś dla odpowiedzialności Skarbu Państwa , która źródło swe znajduje w zaniechaniu legislacyjnym. Przytoczone zatem okoliczności dają podstawę do przypisania pozwanemu Skarbowi Państwa odpowiedzialności za tzw. bezprawie legislacyjne , skoro z dniem 1 maja 2004r organy państwa nie dokonały implementacji dyrektywy z dnia 19 grudnia 1978r (79/7/EWG) i nie usunęły z porządku prawnego przepisów , które naruszają wynikająca z niej zasadę równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego(...). Przyjęciu odpowiedzialności pozwanego za delikt legislacyjny nie stoi na przeszkodzie to, że uchwalenie wadliwej ustawy miało miejsce przed 1 września 2004r , to jest przed wejściem w życie art. 417¹ §4 kc . Zdarzeniem , które wywołało szkodę nie było wszak uchwalenie ustawy , lecz nieczynienie zadość zobowiązaniom wynikającym z członkostwa RP w Unii Europejskiej od chwili akcesji do 7 maja 2008r , co najmniej zatem od 1 września 2004r istniała wyraźna podstawa prawna do dochodzenia roszczeń wynikłych z braku właściwej legislacji.

2. Prawo wspólnotowe posługuje się pojęciem stosownego zadośćuczynienia , którego zakres jest szerszy od zadośćuczynienia unormowanego w polskim prawie cywilnym , obejmuje bowiem naprawienie szkody i majątkowej (odszkodowanie) i niemajątkowej (zadośćuczynienie sensu stricte) . Ponieważ zadośćuczynienie w prawie polskim przewidziane jest wyłącznie w razie zaistnienia szkody niemajątkowej powód w sprawie niniejszej dochodzić może jedynie odszkodowania .

Skład : Przewodniczący : SSA Roman Sugier
Sędziowie : SA Ewa Tkocz
SA Piotr Wojtowicz (spr)

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 7 lipca 2009r

VACa 204/09

art. 353¹ kc , art. 118 kc.

1.Strony wiązał stosunek prawny tej treści , iż powód wniósł wkład pieniężny do przedsiębiorstwa , którym tylko pozwany jest uprawniony i obowiązany zarządzać, wyłącznie też pozwany występuje w obrocie prawnym we własnym imieniu, powód nie został ujawniony wobec kontrahentów pozwanego i nie ponosi odpowiedzialności za zobowiązania zaciągane przez pozwanego w związku z prowadzeniem przedsiębiorstwa, do którego wniósł wkład pieniężny. W zamian za rozporządzenie wkładem pieniężnym na rzecz pozwanego powód uprawniony jest do udziału w połowie zysków z przedsiębiorstwa , w takim samym zakresie uczestniczy też w stratach. Łączący strony stosunek zobowiązaniowy odpowiada więc treści stosunku prawnego spółki cichej , jaki przed 1 stycznia 1965r regulowany był przepisami art. 682 i nast. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 27 czerwca 1934r Kodeks Handlowy (DZU Nr 57, poz. 502, ze zm., dalej zwany kh.) Zgodnie z nimi kto jako wspólnik uczestniczył wkładem w przedsiębiorstwie kupca , które ten prowadził we własnym imieniu był wspólnikiem cichym (art. 682§1kh), nie odpowiadającym wobec wierzycieli za zobowiązania kupca (art. 682§2kh) , zaś do prowadzenia spraw przedsiębiorstwa uprawniony i obowiązany był jedynie kupiec (art. 683kh), natomiast wspólnik cichy uczestniczył w zyskach i stratach w stopniu określonym przez umowę spółki cichej , bądź jak stanowił art. 684§1kh według zasad słuszności, natomiast w stratach tylko co do wysokości umówionego wkładu, bądź wcale(art. 684§ 2 i 3 kh). Te przepisy zostały uchylone przez art. VI §1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964r- przepisy wprowadzające kodeks cywilny , z tą motywacją ówczesnego ustawodawcy , że nie odpowiadają założeniom aktualnego wtedy ustroju społeczno – gospodarczego. Od 1 stycznia 1965r brak jest w obowiązującym prawie przepisów o spółce cichej . Nie oznacza to niedopuszczalności nawiązania stosunku prawnego o treści odpowiadającej istocie spółki cichej. Strony zawierające umowę mogą przecież ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku , ustawie ani zasadom współżycia społecznego (art. 353¹ kc).W praktyce obserwuje się stosunki prawne odpowiadające spółce cichej . Judykatura dopuszcza takie ułożenie stosunku prawnego w oparciu o swobodę umów wynikającą z art. 353¹ kc , które odpowiada spółce cichej. (...) W obecnych realiach ustrojowych brak podstaw do twierdzenia , że ułożenie treści lub celu stosunku prawnego w sposób odpowiadający naprowadzonym przepisom byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego . Więcej, aktualnie nie sposób wskazać zasady współżycia społecznego , z którą tak ukształtowana treść lub cel stosunku prawnego miałby pozostawać w sprzeczności. Tym samym umowa jest ważna , gdyż jej treść (cel) nie sprzeciwia się zasadom współżycia społecznego , skoro nie ma możliwości wskazania jakiegokolwiek z nich , z którą pozostawałaby w sprzeczności. Inaczej mówiąc , wyznaczające granice swobody umów zasady współżycia społecznego nie sprzeciwiają się ułożeniu stosunku prawnego w sposób odpowiadający spółce cichej w naprowadzonym jej rozumieniu.

2. W artykule 118 kc trzyletni termin przedawnienia roszczenia uzależniony jest nie od tego , czy podmiot , któremu roszczenie służy jest przedsiębiorcą (to jest osobą prowadzącą we własnym imieniu działalność gospodarczą lub zawodową – art. 43¹ kc) lecz od tego, czy roszczenie związane jest z działalnością gospodarczą przedsiębiorcy , któremu przecież mogą przysługiwać roszczenia , które nie są związane z prowadzoną przez niego działalnością.(...) Mając na uwadze definicje ustawowe (zawarte w art. 2 ust 1 ustawy z 19 listopada 1999r Prawo działalności gospodarczej DZU Nr 101,poz 1178, oraz w art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004r o

swobodzie działalności gospodarczej DZU Nr 173, poz. 1807, czy też wcześniej w art. 2 ust 1 ustawy z 23 grudnia 1988r o działalności gospodarczej DZU Nr 41, poz. 324) oraz definicje sprawy gospodarczej i przedsiębiorcy zawarte w art. 479¹ i 479² kpc judykatura wskazała , że działalność gospodarcza cechuje się stałym , zawodowym charakterem , powtarzalnością podejmowanych działań , podporządkowaniem zasadzie racjonalnego gospodarowania i uczestnictwem w obrocie gospodarczym. Skoro więc świadczenie powoda sprowadza się wyłącznie do wniesienia wkładu pieniężnego do przedsiębiorstwa , które pozwany prowadzi we własnym imieniu i poza tym powód nie podejmuje aktywności w związku ze stosunkiem gospodarczym , o którym mowa , a także w związku z nim nie uczestniczy w obrocie gospodarczym dochodzone roszczenie nie jest związane z działalnością gospodarczą. Podkreślić należy , iż instytucja przedawnienia nie jest symetryczna w tym sensie , że wzajemne roszczenia obu stron danego stosunku prawnego mogą przedawniać się w różnym terminie , właśnie chociażby w zależności od tego, czy dane roszczenie jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

*Skład : Przewodniczący : SSA Grzegorz Stojek (spr)
Sędziowie : SA Jadwiga Galas
SA Anna Tabak*

5.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 28 października 2009 r

VACa 418/09

art. 750 kc

„Out – sourcing” to pojęcie zaczerpnięte z języka angielskiego nie mające odpowiednika w języku polskim. W doktrynie przyjmuje się , że jest to system umów o przedsiębiorstwie polegający na tym , że obsługę przedsiębiorstwa powierza się podmiotom zewnętrznym , nie będącym jego pracownikami. Istotą „outsouringu” jest więc jego zewnętrżność i równorzędny charakter stosunków pomiędzy przedsiębiorcą zlecającym , a przedsiębiorcą przyjmującym zlecenie. „Outsourcing” w znaczeniu węższym dotyczy obsługi w zakresie potrzeb wewnętrznych (np. umowa o prowadzenie ksiąg rachunkowych) , natomiast w znaczeniu szerszym dotyczy także właściwej działalności przedsiębiorcy zlecającego adresowanej do jego odbiorców. Zlecający zamiast sam świadczyć usługi lub wytwarzać samemu produkty dostarczane odbiorcom powierza to osobom trzecim. W takim przypadku przedsiębiorca zlecający zawiera umowy nie z własnymi pracownikami lecz z osobami trzecimi i stosunek prawny pomiędzy przedsiębiorcą zlecającym , a „outsourcingowcem” łączy podmioty równorzędne , dla których właściwe mogą być umowy zlecenia, świadczenia usług , o dzieło, sprzedaży lub dostawy. O tym , która z powyższych umów łączy strony decyduje jej treść , a nie tytuł.(...) W ocenie Sądu Apelacyjnego określone w umowie świadczenie pozwanej polegało na udostępnieniu przez pozwaną powódce jej pracowników do wykonywania określonej pracy i jest to umowa starannego działania , a nie rezultatu. Jest bowiem bezsporne , że pozwana w zamian za swoje świadczenie miała otrzymywać miesięczne wynagrodzenie niezależnie od ilości opracowanych przez jej pracowników map wektorowych. Łącząca strony umowa jest zatem umową o świadczenie usług w rozumieniu art. 750kc , do której odpowiednie zastosowanie mają przepisy o umowie zlecenia.

*Skład : Przewodniczący : SSA Iwona Wilk
Sędziowie : SA Lucjan Modrzyk (spr)
SA Tomasz Pidzik*

6.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 20 października 2009

VACa 339/09

art. 876 kc, 353¹ kc

Chociaż bowiem definicja ustawowa umowy poręczenia zawarta w art. 876§1 kc nie zawiera postanowienia w przedmiocie odpłatności poręczenia, nie oznacza to, że poręczenie nie może być udzielone odpłatnie. Milczenie ustawy niczego nie przesądza w tym przedmiocie. Strony umowy poręczenia mogą się tak umówić, gdyż takie ułożenie stosunku prawnego poręczenia, że udzielane jest w zamian za wynagrodzenia dla poręczyciela od wierzyciela głównego stosunku zobowiązaniowego nie sprzeciwia się właściwości stosunku poręczenia, ustawie ani zasadom współżycia społecznego(art. 353¹ kc). Sytuacja przedstawia się podobnie jak choćby w wypadku umowy pożyczki, której ustawowa definicja zawarta jest w art. 720§1 kc, w odniesieniu do której możliwe jest (jako niesprzeczne z granicami swobody umów, o jakich mowa w art. 353¹ kc) takie ułożenie stosunku prawnego, że udzielana jest za wynagrodzeniem. Prowizja dla poręczyciela (powódki) nie może być więc uznana za przyczynę niedojścia umów poręczenia do skutku.

*Skład : Przewodniczący : SSA Tomasz Pidzik
Sędziowie : SA Grzegorz Stojek (spr)
SA Janusz Kiercz*

Rozdział IV

KODEKS POSTĘPOWANIA CYWILNEGO

7.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 18 września 2009r

I ACa 406/09

art. 199 kpc, art. 326 §1i2 ustawy o z dnia 27 maja 2004r o funduszach inwestycyjnych (DZU Nr 146, poz. 1546 ze zm.), art. 92c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r Prawo bankowe (DZU z 2000r, Nr 72, poz. 665).

1. zarzut niedopuszczalności drogi sądowej nie mógł zostać podzielony. Sprawa, w której cesjonariusz zażądał zobowiązania dłużników do zapłacenia świadczenia pieniężnego, wynikającego z umowy kredytowej i poręczenia cywilnoprawnego jest sprawą cywilną w rozumieniu art. 1 kpc, a do jej rozpoznania powołany jest sąd powszechny(art. 2 §1 kpc). Istnienie bankowego tytułu egzekucyjnego wystawionego przez BGŻ SA i zaopatrzonego w klauzulę wykonalności na rzecz tego banku nie sprawia, że niniejsza

sprawa nie może zostać zakwalifikowana jako sprawa cywilna, a sąd powszechny nie jest legitymowany do jej rozstrzygnięcia. Bez względu na to, czy istniejące uregulowanie pozwalałoby Powodowemu Funduszowi Sekurytyzacyjnemu na domaganie się nadania bankowemu tytułowi egzekucyjnemu sądowej klauzuli wykonalności w oparciu o art. 788§1kpc, czy też z uwagi na specyfikę tytułu byłoby to wykluczone, nie można byłoby odmówić powodowi rozpoznania roszczenia w trybie procesu przed sądem cywilnym.

2. W ocenie Sądu Apelacyjnego przy zawieraniu umowy przelewu doszło do naruszenia prawa materialnego. Naruszenie o takim charakterze zobowiązuje sąd odwoławczy do jego zbadania bez względu na to, czy zostanie ono w sposób wyraźny wyeksponowane w apelacji. W świetle art. 92c ust 1 prawa bankowego w związku z art. 326§1 i 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych BGŻ SA był uprawniony do zawarcia z powodem umowy przelewu bez zgody pozwanych, ponieważ pozwani nie spłacili kredytu w terminie określonym w warunkach udzielenia kredytu, spisanych w umowie kredytowej. Powołane w art. 326 ust2 ustawy o funduszach inwestycyjnych „warunki udzielenia kredytu określone w umowie” to nic innego jak postanowienia umowy kredytowej. Jednakże wyjątkowy przepis tego artykułu nie zwolnił Funduszu Sekurytyzacyjnego od obowiązku uzyskania od pozwanych oświadczenia o poddaniu się egzekucji na rzecz powoda. Tymczasem norma art. 92c ust1 Prawa bankowego zawiera wymóg uzyskania nie tylko zgody dłużnika na przelew, który to wymóg został wyłączony na mocy przepisu szczególnego art. 326ust2 ustawy o funduszach inwestycyjnych, lecz mówi również o wymogu złożenia przez dłużnika oświadczenia o poddaniu się egzekucji na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego. Pozwani zaprzeczali aby takie oświadczenie zostało przez nich złożone, a powód nigdy nie twierdził, że takim oświadczeniem dysponuje. W związku z tym przyjąć należy, że umowa przelewu jest dotknięta bezskutecznością zawieszoną. Można przyjąć drodze analogii, że zastosowanie znajduje w tym przypadku art. 63§1kc. Zatem w razie złożenia przez pozwanych w przyszłości oświadczenia o poddaniu się egzekucji na rzecz powoda umowa stanie się skuteczna, a powód uzyska legitymację czynną do dochodzenia wierzytelności objętej przelewem. Sąd Apelacyjny miał świadomość, że wymóg złożenia oświadczenia o poddaniu się egzekucji był związany z projektem wprowadzenia do obrotu prawnego nowego tytułu egzekucyjnego w postaci sekurytyzacyjnego tytułu egzekucyjnego, co ostatecznie nie nastąpiło. Pozostawienie w tej sytuacji zapisu o konieczności uzyskania oświadczenia dłużnika o poddaniu się egzekucji na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego świadczy o niespójności przyjętych uregulowań prawnych. Zauważenie tej niespójności i niekonsekwencji ustawodawcy nie zwalnia jednak sądu od stosowania przepisu materialnoprawnego, którego brzmienie jest jednoznaczne.

*Skład : Przewodniczący : SSA Rafał Dzyr (spr)
Sędziowie : SA Barbara Owczarek
SA Joanna Kurpierz*

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z 13 października 2009r

VACa 377/09

art. 217 kpc , 479¹² kpc

Wprawdzie zgodnie z art. 217 kpc strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na ich poparcie , jednakże od tej reguły przepisy KPC przewidują szereg wyjątków , które zobowiązują strony do zgłoszenia twierdzeń , zarzutów i dowodów w określonym terminie i to pod rygorem utraty prawa ich powoływania w toku dalszego postępowania. Przepisy te wyrażają zasadę koncentracji dowodów, zaś rygor utraty powoływania ich w toku dalszego postępowania jest wyrazem prawdy formalnej, wedle której sąd orzeka na podstawie twierdzeń i dowodów dostarczonych przez strony (art. 232kpc), a sam tylko wyjątkowo ma obowiązek prowadzenia postępowania dowodowego z urzędu. Takiego obowiązku nie sposób dopatrzeć się w sprawach o charakterze gospodarczym toczących się z udziałem podmiotów profesjonalnych i wtedy gdy strony są reprezentowane przez fachowych pełnomocników. Wszelkie zaniechania w zakresie inicjatywy dowodowej oceniane być zatem muszą jako zawinione przez stronę także wtedy, gdy wnioski dowodowe składane są przez strony z uchybieniem terminów wynikających z przepisów kpc. W takim razie występuje bowiem prekluzja procesowa , której bezwzględny skutkiem jest pominięcie faktów i wniosków dowodowych zgłoszonych z uchybieniem terminów i to także wtedy, gdy fakty te i dowody mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy. Jednym z takich przepisów jest przepis art. 479¹² kpc , który nakłada na powoda obowiązek zgłoszenia już w pozwie wszystkich twierdzeń i dowodów pod rygorem utraty powoływania ich w toku postępowania , chyba , że wykaże , że ich powołanie w pozwie nie było możliwe albo , że potrzeba powołania wynikła później. Nie ulega wątpliwości , że zadanie powoda jest o tyle utrudnione , że nie może on przewidzieć obrony procesowej pozwanego jest jednak rzeczą oczywistą , że jeśli zgłoszone roszczenie ma być uwzględnione, to powód musi w pozwie podać wszystkie twierdzenia i dowody konstruujące podstawę faktyczną powództwa tj. takie , bez których powództwo nie mogłoby zostać uwzględnione i w tym zakresie prekluzja procesowa występuje z całą mocą . Niewątpliwie powód musi już w pozwie powołać wszystkie dowody mające wykazać istnienie istotnych dla przyjęcia zasadności roszczenia faktów. Dotyczy to zatem okoliczności wskazujących na nawiązanie przez strony stosunku zobowiązaniowego , jego treści , wykonania przez powoda zobowiązania własnego i braku wykonania zobowiązania przez pozwanego dłużnika. Jeśli zatem jeszcze przed wniesieniem pozwu nastąpiło zdarzenie , którego skutkiem mogło być wygaśnięcie zobowiązania , jak spełnienie świadczenia pieniężnego, umorzenie wierzytelności na skutek oświadczenia o potrąceniu czy wreszcie przedawnienie roszczenia to tymi faktami , które konstruują podstawę powództwa są także te , które mogą mieć wpływ na ustalenie , że zdarzenia prowadzące zwykle do wygaśnięcia zobowiązania dłużnika w rzeczywistości nie wystąpiły. Bowiem rzeczą powoda , na którym ciąży obowiązek wykazania faktów , z których wywodzi skutki prawne , zgodnie z regułą z art. 6kc jest dostarczenie już w pozwie materiału dowodowego koniecznego dla przyjęcia zasadności dochodzonego roszczenia . Tymi faktami zaś , z których powód wywodzi skutki prawne są także te okoliczności , które dają podstawę do wnioskowania , że nie doszło do wygaśnięcia zobowiązania i ono dalej istnieje. Jeśli zatem jeszcze przed wniesieniem pozwu pozwana złożyła powódce oświadczenie o potrąceniu , to zgodnie z powyższymi wnioskami powódka powinna już w pozwie naprowadzić twierdzenia i dowody dla wykazania , iż oświadczenie to jako niespełniające przesłanek ustawowego potrącenia nie wywołało skutku umorzenia obu wierzytelności i nie chodzi tu o antycypowanie stanowiska procesowego pozwanej podejmującej ochronę w drodze zarzutu potrącenia , czego oczywiście od powódki nie można wymagać , gdyż odwołanie się w procesie do skutków

potrącenia dokonanego przed wniesieniem pozwu to w istocie zarzut nieistnienia roszczenia jako skutku złożonego oświadczenia o potrąceniu.

*Skład : Przewodniczący : SSA Iwona Wilk (spr)
Sędziowie : SA Grzegorz Stojek
SA Jadwiga Galas*

9.

POSTANOWIENIE SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 4 listopada 2009r

IACa 602/09

art. 370 kpc w zw. z art. 373kpc

Apelacja była niedopuszczalna ze względu na brak substratu zaskarżenia w postaci orzeczenia oddalającego powództwo oraz brak interesu prawnego powodów w zaskarżeniu orzeczenia uwzględniającego powództwo.(...) O dopuszczalności środka zaskarżenia decyduje nie tylko legitymacja procesowa osoby wnoszącej środek zaskarżenia lecz również przesłanka interesu prawnego. Interes ten zachodzi w przypadku pokrzywdzenia (gravamen) polegającego w klasycznym ujęciu na niezgodności orzeczenia z żądaniem zgłoszonym procesie przez stronę . Z faktu , że powodowie po ogłoszeniu wyroku uznali, że byłoby dla nich korzystne gdyby doszło do skonkretyzowania metody rektyfikacji w orzeczeniu zobowiązującym do naprawienia szkody(...) nie wynika aby powodowie posiadali interes prawny w zaskarżeniu wyroku uwzględniającego ich powództwo w całości. Wyrok odpowiadający ich żądaniu nie może zostać potraktowany jako krzywdzący dla powodów i naruszający ich interes prawny. Wyrok ten nadaje się do wykonania . Ewentualne kontrowersje mogące wyniknąć w trakcie usuwania szkody na tle wyboru odpowiedniej technologii rektyfikacji mogą zostać wyjaśnione na etapie zatwierdzenia projektu budowlanego oraz w toku postępowania egzekucyjnego przez sąd egzekucyjny.

*Skład : Przewodniczący: SSA Ewa Jastrzębska
Sędziowie : SA Rafał Dzyr (spr)
SA Elżbieta Karpeta*

Rozdział V

KODEKS SPÓŁEK HANDLOWYCH

10.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH z dnia 28 października 2009r

VACa 358/09

art. 431, 433 ksh

Przepis art. 431 ksh reguluje kwestie związane z podwyższeniem kapitału zakładowego spółki akcyjnej wskazując w §2 dopuszczalne sposoby podwyższenia kapitału zakładowego. Tym sposobem na wypadek podwyższenia kapitału zakładowego w drodze emisji nowych akcji jest także subskrypcja prywatna polegająca na złożeniu przez spółkę oferty i jej przyjęciu przez oznaczonego adresata. Adresatem takiej oferty może być zarówno osoba, której nie służy prawo poboru, a więc osoba trzecia spoza grona akcjonariuszy, jak i dotychczasowy akcjonariusz., któremu spółka oferuje większy niż wynikający z prawa poboru pakiet akcji. Nie ulega wątpliwości, że zastosowanie tego sposobu podwyższenia kapitału, gdy oferta kierowana jest do osoby spoza grona dotychczasowych akcjonariuszy musi nastąpić przy uwzględnieniu wszystkich uregulowań, które dotyczą także praw akcjonariuszy. Takim przepisem jest art. 433§1ksh, który stanowi, iż akcjonariusze mają prawo pierwszeństwa objęcia nowych akcji w stosunku do liczby posiadanych akcji (prawo poboru). Prawo poboru rozumiane jako uprawnienie do objęcia akcji nowej emisji przyznane zatem zostało wyłącznie akcjonariuszom i niewątpliwie ma ono na celu ochronę interesu dotychczasowych akcjonariuszy a to zachowania przysługujących im praw udziałowych na ten wypadek gdyby zarząd udostępnił akcje nowej emisji albo tylko niektórym akcjonariuszom albo w ogóle osobom trzecim. W tym celu ustawodawca ustanowił szereg warunków pod jakimi dotychczasowi akcjonariusze mogą być pozbawieni w całości lub w części prawa poboru i przepisy te, a to art. 433§1-6 ksh mają charakter bezwzględnie obowiązujący, zaś ich naruszenie powoduje nieważność czynności prawnej, w tym uchwały akcjonariuszy podejmowanych na Walnym Zgromadzeniu. Przepis art. 433§2 ksh przewiduje wyraźnie, że nie tylko całkowite lecz także częściowe pozbawienie akcjonariuszy prawa poboru akcji może nastąpić tylko na podstawie uchwały Walnego Zgromadzenia bowiem prawo poboru nie może być ograniczone ani zniesione przez zapisy statutu, a jedynie uchwałą walnego zgromadzenia, a więc decyzją akcjonariuszy, których prawo poboru ma być wyłączone lub ograniczone(...). Oznacza to, że podwyższenie kapitału zakładowego w trybie subskrypcji prywatnej skierowanej do adresata, któremu nie służy prawo poboru musi być połączone z wyłączeniem prawa poboru dotychczasowych akcjonariuszy, a uchwała w tym przedmiocie powinna być powzięta najpóźniej razem z uchwałą o podwyższeniu kapitału zakładowego. Uregulowanie bowiem art. 433§1 i 2 ksh wskazuje na to, że aby akcje nowej emisji mogły być zaoferowane osobie, której prawo poboru nie przysługuje, konieczne jest wyłączenie lub ograniczenie tego prawa dotychczasowym akcjonariuszom, którym co do zasady przysługuje praw pierwszeństwa objęcia nowych akcji. Pierwej musi zatem zostać wyłączone lub ograniczone uprawnienie by następnie mogła z prawa tego skorzystać osoba, której uprawnienie to z mocy prawa nie służy.

*Skład : Przewodniczący: SSA Iwona Wilk (spr)
Sędziowie : SA Lucjan Modrzyk
SA Jadwiga Galas*

Rozdział VI

ORZECZENIA Z ZAKRESU PRAWA PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

1.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH z dnia 26 lutego 2009r.

III AUa 3525/08

Art.477¹¹ §2 kpc w związku z art.31 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2007r., Nr 11, poz.74) i art.116 §1 ustawy z dnia 29.08.1997r. – Ordynacja podatkowa (tekst jedn. Dz. U. z 2005r., Nr 8, poz.60 ze zm.)

W sytuacji, gdy w kwestii odpowiedzialności jednego z członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za jej zobowiązania z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne zapadł prawomocny wyrok sądowy, nie jest on osobą zainteresowaną w rozumieniu art.477¹¹ §2 kpc w sprawie dotyczącej odpowiedzialności innego członka zarządu na podstawie art.116 §1 Ordynacji podatkowej, za zobowiązania z tytułu składek za ten sam okres. Zbędne jest zatem wzywianie go do udziału w tym postępowaniu.

*Przewodniczący: SSA Witold Nowakowski (spr.)
Sędziowie: SSA Lena Jachimowska
SSA Wojciech Bzibziak*

2.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH z dnia 3 lutego 2009r.

III AUa 3900/08

Art.6 ust.1 pkt 5 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz.1227) w związku z art.4 ust.1 ustawy z dnia 24.01.1991r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (tekst jedn. Dz. U. z 2002r., Nr 43, poz.371 ze zm.) i rozporządzeniem Prezesa Rady Ministrów z dnia 20.09.2001r. w sprawie określenia miejsc odosobnienia, w których były osadzone osoby narodowości polskiej lub obywatele polscy innych narodowości (Dz. U. Nr 106, poz.1154)

Urodzenie się dziecka i późniejszy pobyt w miejscu wykonywania pracy przymusowej przez jego rodziców nie stanowi okresu podlegania represjom wojennym, o którym mowa w art.6 ust.1 pkt 5 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art.4 ust.1 ustawy z dnia 24.01.1991r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego, jeśli nie było to jedno z miejsc wymienionych w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 20.09.2001r. w sprawie określenia miejsc odosobnienia, w których były osadzone osoby narodowości polskiej lub obywatele polscy innych narodowości.

Z uzasadnienia:

(...) Ubezpieczony w apelacji konsekwentnie podnosi, że w spornym okresie podlegał represjom wojennym. O okresach podlegania represjom wojennym stanowi co prawda art.6 ust.1 pkt 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, lecz w kwestii zdefiniowania tych okresów odsyła on do innej niż wskazywana przez ubezpieczonego ustawa z dnia 31 maja 1996r. o świadczeniu pieniężnym (...), mianowicie do ustawy z dnia 24 stycznia 1991r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. 02.42.371). W sprawie natomiast bezsporne jest, że podnoszony przez Z. W. okres pobytu z rodzicami deportowanymi do pracy przymusowej nie stanowi okresu represji w rozumieniu art.4 ustawy o kombatantach (...). Zgodnie z art.8 ust.1 pkt 2 ustawy o kombatantach Prezes Rady Ministrów został upoważniony do określenia w drodze rozporządzenia między innymi miejsc odosobnienia odpowiadających warunkom z art.4 ust.1 pkt 1 lit. b i c ustawy. Na podstawie tej delegacji ustawowej Prezes Rady Ministrów wydał rozporządzenie z dnia 20 września 2001r. w sprawie określenia miejsc odosobnienia, w których były osadzone osoby narodowości polskiej lub obywatele polscy innych narodowości (Dz. U. Nr 106, poz.1154) i w §6 nie wymienia ono ani Stargardu Szczecińskiego ani Nowego Chrapowa (...).

*Przewodniczący: SSA Jolanta Ansion (spr.)
Sędziowie: SSA Ewa Piotrowska
SSA Maria Małek-Bujak*

3.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 3 lutego 2009r.

III AUa 3900/08

Art.6 ust.2 pkt 2 lit.a ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz.1227) w związku z art.3 i art.2 pkt 2 ustawy z dnia 31.05.1996r. o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich (Dz. U. Nr 87, poz.395 ze zm.)

Przyznanie przez Kierownika Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych prawa do świadczenia pieniężnego z tytułu deportacji do pracy przymusowej przewidzianego przepisami ustawy z 31.05.1996r. o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich nie jest równoznaczne z wykonywaniem pracy przymusowej, o której mowa w art.6 ust.2 pkt 2 lit.a ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Nie każdy bowiem okres, za który przyznano świadczenie pieniężne z tytułu deportacji do pracy przymusowej stanowi okres składkowy wskazany w tym ostatnim przepisie.

*Przewodniczący: SSA Jolanta Ansion (spr.)
Sędziowie: SSA Ewa Piotrowska
SSA Maria Małek-Bujak*

Uwaga:

Ze stanu faktycznego sprawy wynika, że Kierownik Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych przyznał ubezpieczonemu prawo do świadczenia pieniężnego z tytułu deportacji do pracy przymusowej przewidzianego przepisami ustawy z 31.05.1996r. o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich w związku z deportacją do pracy przymusowej w okresie od lipca 1944r. do lutego 1945r. Ubezpieczony urodził się 10.06.1944r. podczas wykonywania prac przymusowych przez jego rodziców na rzecz hitlerowskich Niemiec.

4.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 16 kwietnia 2009r.

III AUa 5187/08

Art.10 ust.1 pkt 3 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz.1227)

Do uwzględnienia, przy ustalaniu prawa do emerytury, przypadającego przed 1.01.1983r. okresu pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia, na zasadach określonych w art.10 ust.1 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wystarczającym jest wykazanie przez ubezpieczonego faktu pracy w gospodarstwie rolnym. Przepis art.10 ust.1 pkt 3 tej ustawy nie zawiera żadnych innych warunków; w szczególności nie uzależnia możliwości zaliczenia takiego okresu od potwierdzenia opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników przez rolnika, w którego gospodarstwie rolnym była świadczona praca.

*Przewodniczący: SSA Marek Żurecki (spr.)
Sędziowie: SSA Irena Goik
SSA Jolanta Ansion*

5.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 19 marca 2009r.

III AUa 3426/08

Art.18 ust.1 i ust.2 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz.1227)

Ustalenie podstawy wymiaru świadczenia według zasady określonej w art.18 ust.2 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dotyczy wyłącznie sytuacji, gdy okresy ubezpieczenia za granicą zostały uwzględnione w oparciu o postanowienia umów międzynarodowych.

*Przewodniczący: SSA Alicja Kolonko (spr.)
Sędziowie: SSA Wojciech Bzibziak
SSA Witold Nowakowski*

6.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 21 kwietnia 2009r.

III AUa 5186/08

Art.29 ust.2 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz.1227)

Posiadanie przez ubezpieczonego, w dniu zgłoszenia wniosku o emeryturę na podstawie art.29 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, uprawnienia do renty z tytułu niezdolności do pracy niweluje jedynie warunek pozostawania w stosunku pracy co najmniej przez 6 miesięcy w okresie ostatnich 24 miesięcy podlegania ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym (art.29 ust.2 pkt 2). Nie wyłącza natomiast konieczności spełnienia warunku bycia pracownikiem ostatnio, przed zgłoszeniem wniosku o emeryturę.

*Przewodniczący: SSA Urszula Żak (spr.)
Sędziowie: SSA Lena Jachimowska
SSA Antonina Grymel*

Uwaga:

Zob. odmienny pogląd wyrażony w tej kwestii przez Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 8.11.2007r., sygn. akt III AUa 2315/06, publik. Biuletyn Sądu Apelacyjnego w Katowicach 2008, nr 3, poz.4.

7.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 18 marca 2009r.

III AUa 4796/08

Art.32 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz.1227) w związku z §7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz.43 ze zm.)

Osiągnięcie wieku emerytalnego, o którym mowa w §7 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w czasie pobierania świadczenia przedemerytalnego stanowi przeszkodę do przyznania emerytury na podstawie tego przepisu, bez względu na przyczynę rozwiązania stosunku pracy z zakładem pracy, w którym wykonywana była praca w szczególnych warunkach wymieniona w Dziale III Wykazu B tego rozporządzenia. Bez znaczenia jest również późniejsze – już po osiągnięciu wymaganego wieku – wykonywanie pracy w warunkach szczególnych wskazanej powyżej.

*Przewodniczący: SSA Małgorzata Woźnowska-Gallos (spr.)
Sędziowie: SSA Krystyna Budzianowska
SSA Tadeusz Szweda*

8.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 4 marca 2009r.

III AUa 4494/08

Art.33 w związku z art.32 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz.1227) i §12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz.43 ze zm.)

Osoby podlegające ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzonej działalności twórczej lub artystycznej (na innej podstawie niż stosunek pracy) mają – zgodnie z art.33 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – prawo do emerytury na zasadach określonych dla pracowników wykonujących taką działalność pod warunkiem, że mieści się ona w katalogu zawodów wymienionych w §12 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

*Przewodniczący: SSA Krystyna Budzianowska (spr.)
Sędziowie: SS Małgorzata Woźnowska-Gallos
SSA Krystyna Merker*

9.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 5 marca 2009r.

III AUa 2426/08

Art.34 w związku z art.36, art.38 i art.10 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz.1227)

Praca w gospodarstwie rolnym nie podlega uwzględnieniu przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury, gdyż nie stanowi pracy górniczej, pracy równorzędnej z pracą górniczą, ani okresu zaliczalnego do pracy górniczej (wymienionych w art.36 i art.38 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych).

*Przewodniczący: SSA Alicja Kolonko
Sędziowie: SSA Wojciech Bzibziak
SSA Witold Nowakowski (spr.)*

10.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 6 maja 2009r.

III AUa 359/09

Art.36 ust.3 pkt 4 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz.1227)

Art.36 ust.3 pkt 4 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie wymaga, aby podjęcie zatrudnienia przy innych pracach nastąpiło bezpośrednio po likwidacji kopalni, zakładu górniczego, przedsiębiorstwa lub innego podmiotu, o których mowa w ust.1 pkt 1-4 tego artykułu.

*Przewodniczący: SSA Krystyna Budzianowska (spr.)
Sędziowie: SSA Krystyna Merker
SSA Małgorzata Woźnowska-Gallos*

11.

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 18 marca 2009r.

III AUa 4858/08

Art.39 oraz art.37 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz.1227)

Przy ustalaniu prawa do emerytury z tzw. obniżonego wieku (art.39 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) okresy pracy górniczej wykonywanej w przodkach bezpośrednio przy urabianiu i ładowaniu urobku oraz przy innych pracach wymienionych w art.37 ust.1 tej ustawy nie podlegają zaliczeniu w wymiarze półtorakrotnym. Ten ostatni przepis ma bowiem zastosowanie wyłącznie przy ustalaniu prawa do górniczej emerytury.

*Przewodniczący: SSA Małgorzata Woźnowska-Gallos (spr.)
Sędziowie: SSA Krystyna Budzianowska
SSA Tadeusz Szweda*

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 29 stycznia 2009r.

III AUa 2447/08

Art.116 §1 ustawy z dnia 29.08.1997r. – Ordynacja podatkowa (tekst jedn. Dz. U. z 2005r., Nr 8, poz.60 ze zm.) w związku z art.31 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2007r., Nr 11, poz.74)

W sytuacji, gdy spółka od dłuższego czasu (od kilku lat) nie opłacała składek na ubezpieczenia społeczne, a ubezpieczony funkcję członka zarządu pełnił stosunkowo krótko (przez kilka miesięcy) – już po zaistnieniu zaległości z tego tytułu – można przyjąć, że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie nastąpiło bez jego winy.

Z uzasadnienia:

(...) Podnieść przede wszystkim należy, że R. J. pełnił funkcję prezesa zarządu Spółki w bardzo krótkim okresie czasu – od 15.11.2002r. do 21.03.2003r. Bezspornym było, że ZDG „UNI” przez cały 2002r. miał problemy finansowe, z czym m.in. wiązały się zaległości w realizowaniu zobowiązań z tytułu składek na rzecz ZUS. Jak przyznaje sam skarżący w odpowiedzi na odwołanie taka sytuacja występowała również w latach poprzednich poczynając od 1999r. powodując z każdym rokiem wzrost zaległości z tego tytułu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie można w świetle wskazanych okoliczności przerzucać odpowiedzialności za zobowiązania Spółki, które faktycznie zaistniały w poprzednim okresie i trwały przez cały czas na ubezpieczonego, który pełnił funkcję prezesa zarządu jedynie przez 4 miesiące i objął ją w czasie, gdy ZDG „UNI” był w złej kondycji finansowej. Nie ulega wątpliwości, że wniosek o ogłoszenie upadłości Spółki powinien zostać złożony, ale powinno to nastąpić, gdy wystąpiły pierwsze symptomy wskazujące na możliwość nierealizowania zobowiązań względem wierzycieli (w tym ZUS). Z całą pewnością wniosek taki winien być zgłoszony znacznie wcześniej przez osoby, które wówczas reprezentowały Spółkę. Jedynie wtedy – w wypadku ogłoszenia upadłości – zapewniona byłaby należyta ochrona interesów wierzycieli. Z zebranego materiału jednoznacznie wynika, że nawet ewentualne skuteczne zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości przez R. J., musiałyby skończyć się jego oddaleniem, gdyż w tym czasie majątek Spółki nie wystarczał nawet na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego (por. uzasadnienie wniosku o ogłoszenie upadłości z 9.12.2002r.). Nie ulega więc wątpliwości, że taki wniosek nie zostałby zgłoszony we właściwym czasie, jak tego wymaga art.116 §1 pkt 1 lit.a Ordynacji podatkowej.

Przedstawione powyżej względy pozwalają zatem na przyjęcie, że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości we właściwym czasie przez ubezpieczonego nastąpiło bez jego winy (...).

*Przewodniczący: SSA Wojciech Bzibziak (spr.)
Sędziowie: SSA Lena Jachimowska
SSA Witold Nowakowski*

WYROK SĄDU APELACYJNEGO W KATOWICACH
z dnia 14 maja 2009r.

III AUa 5014/08

Art.2 ust.1 pkt 5 ustawy z dnia 30.04.2004r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. Nr 120, poz.1252 ze zm.)

Zawarcie umowy zlecenia po rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, przy jednoczesnym spełnieniu wszystkich warunków określonych w art.2 ust.1 pkt 5 i art.2 ust.3 ustawy z 30.04.2004r. o świadczeniach przedemerytalnych, nie pozbawia ubezpieczonego prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Z uzasadnienia:

(...) Poza sporem pozostaje okoliczność, iż wnioskodawczyni, urodzona w dniu 13 maja 1954r., w dniu 19 marca 2008r. wystąpiła z wnioskiem o świadczenie przedemerytalne dołączając do niego zaświadczenie PUP z dnia 19 marca 2008r. wskazujące, że ubezpieczona pobierała zasiłek dla bezrobotnych od dnia 22 kwietnia 2006r. do dnia 18 marca 2008r. i w tym okresie nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, ani zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych (k. 36 a. r.).

Jak wynika z akt rentowych, organ rentowy przyjął, iż wnioskodawczyni dysponuje łącznym stażem emerytalnym wynoszącym ponad 35 lat.

Powstaje pytanie, czy istotnie *w związku z zawarciem umowy zlecenia po rozwiązaniu stosunku pracy w dniu 25 sierpnia 2007r. z przyczyn dotyczących zakładu pracy*, - ubezpieczona - nie spełnia warunku opisanego w treści art.2 ust.1 pkt 5 cyt. ustawy z dnia 30 kwietnia 2004r.

Powracając do rozważań prawnych trzeba wskazać, że cytowane przepisy opisują dwie grupy przesłanek. Pierwsza, oznaczona w treści art.2 ust.1 pkt 5 cyt. ustawy odnosi się do opisu stanu zamkniętego przed złożeniem wniosku i sprowadza się do sytuacji oznaczającej utratę zatrudnienia, w której osoba – należy zakładać, że ustawodawca celowo używa tego zwrotu - do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów o promocji zatrudnienia:

- posiada u tegoż pracodawcy staż pracy nie krótszy niż 6 miesięcy;
- posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet.

Druga grupa przesłanek dotyczy sytuacji bezpośrednio poprzedzającej złożenie wniosku i łączy się ze statusem osoby bezrobotnej.

Przy tej okazji wskazać należy, iż żadna z norm nie posługuje się warunkiem: „pozostawania w stosunku pracy bezpośrednio przez nabyciem statusu osoby bezrobotnej”, zaś bezsporne jest, że w dniu 25 sierpnia 2007r. doszło do rozwiązania stosunku pracy łączącego Irenę O. z Izelą P. *z przyczyn nie dotyczących pracownika – likwidacja stanowiska pracy (art.30 par. 1 pkt 2 KP)* i w dacie tej Irena O. pozostawała w opisanym stosunku pracy od ponad roku, dysponując równocześnie okresem uprawniającym do emerytury wynoszącym ponad 35 lat. (...).

Przewodniczący: SSA Marek Procek (spr.)
Sędziowie: SSA Irena Goik
SSA Marek Żurecki